

promatranje stvarnosti iz vjere

br. prot. 00330/06

okružno pismo 26

(šesti i posljednji dio serije)

“O plemenita kraljice... gledaj svoga Zaručnika, promišljaj, kontemplativno motri u želji da ga nasljeduješ“ (Drugo pismo svete Klare Janji Praškoj 20: FF 2879)

“Put prvih Kapucina prema periferiji bio je također put... za stjecanje jedne šire vizije stvarnosti, promatrane polazeći od Boga i od siromaha”. (VII. Plenarno vijéće Reda 31)

*Svim sestrama i
svoj braći Reda*

Drage sestre i draga braćo!

1.1 Naš Bog, jedan i trojedan i odnosan, koji se sagiba da poniznom ljubavlju koja se dariva, prigrli nas i sve stvorenje, temelj je našeg siromaštva i malenosti. Nasljedujući Franju, mi smo dovedeni da promatramo Krista koji osiromašuje samoga sebe i objavljuje se nama u siromasima (usp. VII. PVR 2, 3). Nasljedujući Franju, mi smo u stanju povezati se s onima do kojih inače Crkva ne dopire. Hod prema periferiji društva nešto je više od društvene preobrazbe. Napor da se dostigne one na periferiji Crkve više je od nekog novog pastoralnog plana. Siromah i stranac očekuju i traže od nas **novu viziju vjere**.

1.2 Prvo poglavlje Markova evanđelja ističe „pusto mjesto“ u Isusovu poslanju. Pusto mjesto je simbol identifikacije Isusa sa isključenima i njegove službe za njih: „I dođe k njemu neki gubavac, klekne i zamoli: ‘Ako hoćeš, možeš me očistiti!’“ (Mk 1, 40). Zašto Marko ističe čin prigibanja koljena? Sigurno, to je bila gesta upita. Tekst tvrdi da ga gubavac „zamoli“. Ali ipak gubavac je kleknuo i zato da njegova sjena ne zarazi Isusa. To je bio krajnji i okrutni znak njegova potpunog isključenja iz društva: „Onaj koji se bude ogubavio, neka nosi rasparanu odjeću; kosa neka mu jer raščupana; gornja usna neka prekrije i više: Nečist! Nečist!... Neka stanuje nasamo: neka mu je stan izvan tabora“. (Lev 13, 45-46). Marko shvaća ganuće

koje postoji u tom susretu: „Isus ganut pruži ruku, dotače ga se pa će mu: Hoću, budi čist!“ (Mk 1, 41). Da bi gubavca učinio čistim, Isus se izložio obrednoj nečistoći. Da bi doveo gubavca „unutar tabora“, uključujući ga u društvo i u obitelj, Isus je izašao „izvan tabora“: „Isus više nije mogao javno ući u grad, nego se zadržavao vani na samotnim mjestima“ (Mk 1, 45).

Periferija, „izvan tabora“, ima odjeka u VII. PVR kao znak naše identifikacije sa siromasima i kao stalni izazov našem služenju: „Susret s tim ostavljenim i od društva i sistema svoga vremena isključenim čovjekom, prouzročio je to da je Franjo ‘izišao’ iz svijeta i promijenio društveni položaj i svoje obitavalište, odlazeći iz centra prema periferiji Rivortorta i Svete Marije Anđeoske“ (Smjer. 3). Ista smjernica snažno poziva Red „da ostvarimo postupno... znakovit pomak prema periferiji našeg sadašnjeg društva, gdje želimo podići svoje šatore među današnjim malenima kao što to učiniše u svoje vrijeme Isus, sv. Franjo i prvi Kapucini“ (VII. PVR, 3). To sačinjava bitnu komponentu naše malenosti.

1.3 Prvo poglavlje Markova evanđelja daje važnost i drugim vidovima pustih mjesta. Isus je otišao u pustinju da bude kršten od Ivana Krstitelja i da primi svoje poslanje od Oca (usp. Mk 1, 9-11). Isus je otišao u pustinju da bude kušan i da dade usmjerenje svom poslanju odbacujući poslanje utemeljeno na moći koja gospodari i na bogatstvu (Mk 1, 11-13). Opisujući jedan tipičan dan Isusova života za vrijeme njegove službe, Marko piše: „Rano ujutro, još za mraka, ustane, iziđe i povuče se na

samotno mjesto i ondje se moljaše“ (Mk 1, 35).

Ova dimenzija pustinje, periferije, ima snažan odjek u VII. PVR:

„Put prvih Kapucina prema periferiji bio je također put prema kontemplaciji i šutnja svijetu otvorena... Samotište, koje su prvi Kapucini uvijek smještali na rubovima grada, nije mjesto za odvratanje pogleda, nego za stjecanje **jedne šire vizije stvarnosti**, promatrane polazeći od Boga i od siromaha“ (VII. PVR, 31).

Kako je u životu sv. Franje postojala uzajamna veza između njegova iskustva gubavca i njegova iskustva Krista, tako je u životu prvih Kapucina postojala uzajamna veza između samotišta i žrtava kuge, između kontemplacije i siromaha. Pogledajmo to još jasnije kod svete Klare: “O plemenita kraljice... gledaj svoga Zaručnika, promišljaj, kontemplativno motri (razmak) u želji da ga nasljeduješ“ (2PJanji Pr. 20:FF 2879). Za svetu Klaru želja za nasljedovanjem nije odijeljena od gledanja, promatranja ili kontemplacije, kao da je ono **posljedica** molitve. Naprotiv, ona vidi djelo nasljedovanja kao bitnu dimenziju procesa njezine molitve koja ima četiri momenta. Za Klaru molitva nikad nije neplodna. Molitva koja se ne očituje u „nasljedovanju“, nije molitva! Prema tome, samotište, simbol kapucinske kontemplacije, „nije mjesto za odvratanje pogleda, nego za **stjecanje** jedne šire vizije stvarnosti“. Da ta vizija bude autentično promatranje stvarnosti, zahtijeva se **vizija vjere izražena u djelotvornom nastojanju!** Ponovno oživljavanje te dimenzije naše karizme je nužno, ako Red mora u potpunosti sudjelovati u evangelizaciji našega svijeta.

Izazovi evangelizacije

Samostalan svijet bez potrebe Boga

2.1 “Sekularizacija” je u početku bila pojam koji se primjenjivao na pokret nastao u Europi u devetnaestom stoljeću, prema kojemu je crkveno vlasništvo bilo zaplijenjeno i „sekularizirano“, u najvećem broju slučajeva sa strane države. Za vrijeme tog perioda mnoge su naše europske provincije izgubile svoje samostane. U dvadesetom stoljeću pojam se proširio te pokazuje isključenje vjere, posebno isključenje organizirane vjere, iz svih razina političkog i društvenog utjecaja. Zajedno s

očitim napuštanjem vjere sekularizam je označio početak sekularnih religija, kao New Age. Dao je također veliku snagu ne organiziranim evangeličkim religijama i sektama koje proglašuju samoostvarenje. Središnja točka sekularizma je oslobođenje, tj. samostalnost ljudske osobe. Ta samostalnost vodi k individualizmu i otuđenju ljudske osobe, koju obilježava izolacija i narušeni odnosi. Naglašavanje osobe širi klice sumnje ne samo prema vjerskim strukturama, nego i prema svim ljudskim strukturama, koje se često promatraju kao zapreka samostalnosti osobe. Ovo svjetovno traženje potpune samostalnosti osobe dovodi ne do slobode nego do izolacije (usp. VII. PVR, 4).

2.2 Sekularizam polaže puno povjerenje u svoje tehnologije kao glavna sredstva ljudskog oslobođenja. Tehnologije, proizvodi našeg vlastitog genija, sadržavaju u samima sebi sve što je potrebno za ostvarenje potpune ljudske samostalnosti. Bog nije potreban. Mi smo „svemogućí“! Vjera je maknuta u kraljevstvo osobnih mitova. To je polučilo jedan drugi osobit fenomen u zapadnim društvima, koji zatim utječe na sav svijet, tj. na postkršćansko vrijeme, u kojemu su naše ljudske temeljne vrednote, kao što su sloboda, poštivanje osobe, sućut prema ugnjetenima, mir i pravednost, odvojene od svojih kršćanskih, biblijskih vjerskih temelja. Ovaj svijet je u traženju novog humanizma bez oslonca na Boga. Sekularizacija i postkršćanstvo izazivaju snažne reakcije, uključujući fundamentalizam, u kojima posebna religiozna vjerovanja postaju apsolutnima i brane se čak i nasiljem.

Post-kršćanski svijet

2.3 Politički nemiri i globalne ekonomske promjene nastavljaju proizvoditi na desetke milijuna političkih i ekonomskih prognanika. Bezposlenici i nedovoljno zaposleni trajan su i tipičan aspekt globalne ekonomije. Periferija svih gradova svijeta obitavalište je na desetke tisuća i ponekad milijuna osoba, koje sačinjavaju jednu trajnu nižu klasu, bez bilo kave razumske nade da mogu prevladati vlastito ekonomsko i društveno stanje. Isključene iz ekonomskih globalnih dobara, one su otuđene od vlastitih obiteljskih i kulturnih korijena. Postaju tako strancima u svojoj vlastitoj zemlji ili, drugdje, neželjeni gosti.

Prenještanje naroda

2.4 U sekularizmu ekonomija, u konačnici, postiže svoj cilj, tj. potpunu ljudsku

Masovna nesigurnost

samostalnost. Ali to otkriva jedno unutarnje proturječje. Sekularizam je utemeljen na ekonomiji pohlepe koja prihvaća besposlenost kao trajan element, stvarajući tako nužnom inferiornost milijuna osoba. Sekularizam ne može postići svoj poželjniji cilj! Povrh toga, negiranje važnosti Božje sa strane sekularizma proizvodi nasilnu fundamentalističku reakciju među milijunima siromaha koji se drže za Boga kao za svoju jedinu nadu u svijetu nejednakosti. Za vrijeme nedavnog sastanka u Porto Alegreu pročitana je jedna statistika prema kojoj pet stotina najbogatijih ljudi na zemlji posjeduju i kontroliraju toliko resursa koliko je dostupno 460 milijuna najsiromašnijih ljudi!

zahtijeva mnogo više od jednostavnog akcijskog plana, od novog pastoralnog plana! Nova evangelizacija je proglašavanje novog kršćanskog humanizma otkupljenih odnosa, koji izviru iz jednog i trojedinog Boga, koji se sagiba da nas zagrlj poniznom ljubavlju punoj ganuća. Ponovna evangelizacija našeg svijeta ne postiže se velikom strategijom našega Reda, biskupa ili čak pape Benedikta XVI. Baš kao što je na početku Evanđelje ušlo u Europu po Duhu Svetom (usp. Dj 16, 13-16), tako je Duh Sveti već aktivan u ovom našem sekulariziranom postkršćanskom svijetu, svijetu isključenja i nasilja, i već otvara srca novim odnosima utemeljenim na svježini Evanđelja.

Pretjerani konsumizam, jedan drugi element globalne ekonomije, ne čini drugo doli porast ljutnje i frustracije ovih bezbrojnih i obespravljenih milijuna ljudi, koji žive, isključeni, na periferiji. Živeći blizu ekonomije obilja, bombardirani iluzijom moderne propagande, nemaju zatim prava da sudjeluju u njoj. Dok globalizacija ekonomije donosi prednosti mnogima, ona međutim prekida veze solidarnosti i vjernosti koje su vezivale radnike s poslodavcima kroz čitav život. A oslabljuje i radničke pokrete. U svim društvima radnici žive u tjeskobi i nesigurnosti izolacije od radnih drugova i od članova društva. Vraćanje sekularizma i globalne ekonomije, teška je promjena ljudskih veza, koje su temeljna sastavnica onoga što znači biti slika i odsjaj jedinoga i trojedinoga Boga. Sve to se očituje u povećanju očite nesigurnosti i nasilja.

2.5 Ovaj letimični popis nekih negativnih stvarnosti svijeta u kojem živimo nema pretenzije opisati kompletan okvir. Služi jednostavno zato da istakne neke izazove pred kojima se nalazi bratstvo zauzeto u naviještanju spasiteljske Riječi Božje. U isto vrijeme, kompleksnost ovoga svijeta omogućuje nam da razumijemo da izazov nove evangelizacije

Novi pokret Duha prepoznaje se u pokorničkom stavu, poniznom, punom vjere, vjernog iščekivanja. Zadivljuje nas i svjedočanstvo Ivana Pavla II:

“Više od pola stoljeća... svakoga dana moje se oči u sabranosti spuštaju na hostiju i kalež, u kojima se vrijeme i prostor na neki način ‘sjedinjaju’, a drama na Golgoti iznova se odigrava uživo, otkrivajući tako svoju tajanstvenu ‘suvremenost’. Svaki je dan moja vjera mogla prepoznati u posvećenom kruhu i vinu božanskoga Putnika koji se jednoga dana pridružio učenicima na putu u Emaus i otvorio im oči za svjetlo, a srce za nadu (usp. Lk 24, 13-35)” (Ivan Pavao II., Ecclesia de Eucharistia, br. 59).

U tom kontekstu mi shvaćamo hitnost preporuke VII. PVR: „Nužno je razviti kontemplativni pogled, posebice zajedničkom vježbom molitve šutnje“ (Smjer. 31). Kapucinska tradicija samotništva je tradicija osobne molitve i meditacije. Ne možemo izgraditi bratstva ispunjena duhovnom vizijom na braći koja su duhovno površna! Zamislimo duhovnu moć koja bi se rodila ako bi se svatko od nas pojedinačno založio u našoj

tradiciji osobne molitve. Naša osobna veza s Bogom daje snagu našoj zajedničkoj molitvi, dubinu našim bratskim odnosima i usmjerenje našem poslanju. Budući je osobna molitva bila predmetom okružnog pisma br. 18, želim se sada zaustaviti na zajedničarskoj, bratskoj dimenziji toga izazova.

Ponizni Bog koji se prigiba da nas zagrlji

3.1 “Obraćanje Oca prema Sinu je poniznost Oca. Poniznost nije kvaliteta Boga, ona je bit Boga ukoliko je ljubav”.¹ Prema sv. Bonaventuri, isti zagrljaj Oca koji stiže Sina, dostiže i nas. Kao što je Isus Riječ Očeva, tako je svatko od nas jedna „mala riječ“ Oca. Štoviše, Bog se sagiba da u poniznosti zagrlji sve stvorenje. Samo stvorenje je riječ Očeva. U franjevačkoj viziji, Utjelovljenje se dogodilo ne zbog grijeha, nego zbog obilja darovane i ponizne ljubavi Božje. Na križu ta ponizna ljubav dostiže i grli naše čovječstvo sve do ponora grijeha i otuđenja, uzeto u zavjeri nasilja, izdaje i prekinutih veza. Križ je neprevarljiv znak zasaden u povijesti, koji pokazuje kako nijedan izraz našeg čovječstva nije stran otkupiteljskoj ljubavi Boga. Promatrajmo Isusa kako bismo razumjeli što znači promatrati stvarnost s Božje strane.

“Daj mi te vode...”
(Iv 4, 15)

3.2 U propovijedi na blagdan Navještenja papa Benedikt je primijetio da se Anđeo Gabrijel ne obraća Djevici nazivom „Marija“, to je ime kojim se ona nazivala u ljudskom društvu, nego imenom kojim ju je nazvao Otac: „Milosti puna“ (Lk 1, 28). Na isti način Isus pozdravlja Samarijanku na Jakovljevu zdencu, ne kako je bila poznata u Siharu – ljubavnica petorice muževa – nego kako je bila poznata od Oca, osoba koja je željela izvor žive vode. Da bi došao do autentične želje njezina srca za novim i otkupljenim odnosima, Isus krči sebi prolaz preko slojeva seksizma i etničke predrasude: „Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?“ (Iv 4, 9). Isus nadilazi njezinu religioznu površnost: „Bog je duh i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju“ (Iv 4, 24). Isus se suočava s njezinim površnim ljudskim vezama: „Dobro si rekla ‘Nemam muža!’”. Pet si doista muževa imala, a

ni ovaj koga sada imaš nije ti muž“ (Iv 4, 17). Njegov dubinski kontemplativni pogled, ide u srž njezine želje: „Daj mi te vode...” (Iv 4, 15) i čisti tu želju otkupljenom vezom s Bogom i s ljudima.

Sve okolnosti ukazuju na poniznost susreta. Isus čeka ženu. „Isus je umoran od puta sjedio na zdencu“ (Iv 4, 6). Imati strpljivosti s drugima izraz je poniznosti. On je odlučio susresti ženu na Jakovljevu zdencu, mjestu „izvan tabora“ – izvan grada za ženu, ali u mjestu tuđem za Židova. Ali ipak, to je mjesto gdje Židovi i Samarijanci mogu razgovarati, mjesto za oba [naroda] bogato vjerskom tradicijom. Poniznost se ne nameće! Isus započinje dijalog iz ranjive pozicije, u kojoj ovisi o njoj: „Daj mi piti“ (Iv 4, 7). Za vrijeme razgovora Isus navodi ženu da se otvori i da ga promatra pod drugim svjetlom: „Znam da ima doći Mesija“ (Iv 4, 25). Isus odgovara: „Ja sam koji s tobom govorim“ (Iv 4, 26).

Nakon događaja Navještenja, nakon što je primila ponizni zagrljaj ljubavi Oca, „Marija usta i pohiti...” da susretne rođakinju Elizabetu (usp. Lk 1, 39). Na sličan način, Samarijanka se, nakon razgovora s Isusom, udalji kako bi susrela ljude svoga grada na potpuno nov način, postavši snagom vjere i zajedništva. Žena susreće siromašnog i poniznog Krista „izvan tabora“. Isus ju prati nazad „unutar tabora“ da prihvati svoje bližnje na nov i dublji način. Božji prodoran i kontemplativni pogled dodiruje središte ljudske želje za odnosom (na koncu, svi mi smo stvoreni na sliku odnosnog Boga) i pobuđuje novost za koju se vjerovalo da je nemoguća!

3.3 “Čovjek neki silazio iz Jeruzalema u Jerihon i upao među razbojnike“ (Lk 10, 30). Svake godine to je iskustvo milijuna političkih i ekonomskih emigranata koji napuštaju svoja rodna sela u traženju novoga života u gradu. Ali nikad ga ne nađu. Završavaju na periferiji modernih gradova kao žrtve nasilja i iskorištavanja. Dobri Samarijanac je nešto više od onoga koji pruža ruku nesrećenom bližnjemu. To je onaj koji preuzima odgovornost za njega: „Povije mu rane... posadi na svoje živinče... i pobrinu se za nj“ (Lk 10, 34). Pa ipak središte ove parabole nije dobar Samarijanac, nego Učitelj zakona!

“Koji je od ovih bio bližnji?”
(Lk 10, 36)

1 Delio Elia, OFS, *The Humility of God: A Franciscan Perspective*, St. Anthony Messenger Press, 2005, str. 42.

“Učitelju, što mi je činiti da baštinim život vječni?” (Lk 10, 25). Isus izaziva svjetovnu viziju zakonoznanca kojemu je sama vjera zatvorila srce unutar uskih granica vlastite koristi: “Koji je od ovih bio bližnji?” (Lk 10, 36). Isus pobuđuje neočekivani odgovor od zakonoznanca: „Onaj koji mu iskaza milosrđe“ (Lk 10, 37). Milosrđe izgrađuje zajedništvo u svijetu nasilja i otuđenja. Isus ga šalje na ovo novo poslanje: „Idi pa i ti čini tako!“ (Lk 10, 37).

4.1 Isusov primjer govori našem iskustvu proglašavanja spasonosne Riječi Božje sekulariziranom svijetu, svijetu koji je vjerski površan, otuđen i nasilan. Kad svoje bližnje promatramo Božjim očima, tada dodirujemo dubinu ljudske želje za odnosom i ljubavlju. A ovo zahtijeva duhovnu dubinu koju mi nalazimo u našoj franjevačkoj predaji vjere. Sva poglavlja naših Konstitucija imaju sličan uvod, s jednom serijom refleksija o Kristu, Crkvi, sv. Franji i našoj kapucinskoj tradiciji, koja dovode do zaključka za naš današnji život. Predkapitularna

4.2 “Molitva Bogu, kao duh ljubavi počinje od poticaja Duha Svetoga po kojemu nutarnji čovjek postaje pozoran na glas Boga koji govori srcu“ (Konst 45, 1).

Molitva nas ne dijeli od svijeta! Uključuje nas nasuprot u svijet na dublju razinu stvarnosti. Molitva nas čini svjesnima prodornog pokreta Duha Svetoga u naš osobni život, u onaj naših bratstava i u svijetu. Zbog toga, svaki kapitul, svaki pastoralni sastanak, može postati trenutak „samotišta“, trenutak vjere, gdje mi svjesno tražimo da „steknemo jednu širu viziju stvarnosti, promatranu polazeći od Boga i od siromaha“ (Smjer. 31). Sveta nas Klara može voditi: “O plemenita kraljice... gledaj svoga Zaručnika, promišljaj, kontemplativno motri u želji da ga nasljeduješ“ (2PJanji Pr. 20:FF 2879). Bio je upravo taj proces molitve, sa svoja četiri momenta, koji je promijenio odnos Klare i njezinih sestara s ljudima oko njihova samostana. Promatrajući sliku Krista, siromašnog i poniznog, u siromasima koji su bili blizu

komisija, koja će predstaviti novi radni dokument o Konstitucijama na sljedećem Generalnom kapitolu, dodala je još jednu razinu, tj. trojstvenu dimenziju. Polazeći od Presvetog Trojstva, od Isusa, od Crkve, od sv. Franje i naše kapucinske tradicije, bit ćemo dovedeni do promatranja stvarnosti našega današnjeg života. Učinimo sve da duhovna dubina naših Konstitucija prijeđe u naš život! Što bi se dogodilo u svijetu, kad bi svaki naš pastoralni sastanak koji se odnosi na naše zadatke, započeo s ovom dubokom vizijom vjere? Nije potrebna velika duhovnost da postanemo svjesni i da opišemo odsutnost Boga u našem svijetu. Naši dnevници i TV vijesti ju proglašavaju! Potrebna je pak duhovna dubina da postanemo svjesni **prisutnosti Boga!** Naš Bog, jedan i trojedan, je odnosan Bog. Gdje je prisutan Bog, otuđenje se povlači pred solidarnosti, izolacija pred bratstvom.

njihova samostana, Klara i sestre ustrajale su na „privilegiju siromaštva“, koje isključuje sestre iz bilo koje vrsti vlasti nad stanarima i njihovim slugama, koji bijahu bitni dio ekonomije svakog srednjovjekovnog samostana žena. Gledanje... .. kontempliranje...nasljedovanje... nudi nam pastoralno sredstvo, a ne samo asketsku vježbu molitve: „Manji brat je onaj koji kontemplira prije svega Boga koji postaje manji u štalici, na križu i u Euharistiji“ (Smjer. 31).

5.1 Ono što mi promatramo u mislenoj molitvi mora biti prihvaćeno i slavljeno u Euharistiji. U čitavom Radnom dokumentu nedavne Biskupske sinode o Euharistiji, stalno se poziva na problem kako uspostaviti životnu vezu između otajstva vjere (mysterium fidei) i stvarnosti ljudskog života. Vrlo često ta je briga izražena isticanjem odsutnosti euharistijske

*Euharistija,
našim
životu...*

pobožnosti, slabog pohađanja blagdanske Mise i dihotomije između prakticanja vjere i moralnog života. Euharistija oblikuje zajednicu vjere. Biskupi Crkve snažno podupiru kršćanske vjernike i posebno sljedbenike sv. Franje da uistinu usvojimo ono što slavimo.

Isti radni dokument tvrdi: „Euharistija je način života, koji od Isusa prelazi u svakog kršćanina, i koji zahtijeva da svjedočanstvom bude proširen u društvo i u kulturu“ (br.78).

5.2 Divimo se jednostavnosti kojom Franjo promatra euharistijsko otajstvo. Povezuje euharistijsko slavlje s Utjelovljenjem: „Evo, svaki se dan ponizuje kao kad je s kraljevskih prijestolja sišao u Djevičinu utrobu; svaki dan on sam dolazi k nama u poniznu obličju; svaki dan iz krila Očeva po svećenikovim rukama silazi na oltar“ (Op I, 16-18:FF 144). Franjo rabi dojmljivu analogiju između Isusova silaska u krilo Djevice Marije i silaska na oltar za vrijeme mise.

5.3 Kao bratstvo učinimo sve da nam Franjo pomogne da ponovo otkrijemo duboku vezu između euharistijskog otajstva i događaja svakodnevnog života, polazeći od bratskih odnosa pa sve do prihvaćanja svega stvorenoga.

“O uzvišena poniznosti! O ponizna uzvišenosti, da se Gospodar svemira, Bog i Božji Sin, tako snizuje da se radi našega spasenja skriva pod smjernim obličjem kruha! Braćo, gledajte Božju poniznost i pred njim izlijevajte svoja srca“ (2 PRedu, 35-36: FF 221).

Euharistija je za nas mjesto koje obnavlja otkupljene odnose, mjesto gdje kao „zajednica ljubavi“ komuniciramo s jedinim i trojedinim Bogom: „Braćo, gledajte Božju poniznost i pred njim izlijevajte svoja srca“. Euharistija nas potiče da stvorimo bratske odnose u Crkvi, u društvu i sa svim stvorenjem. Raditi

Za Franju sakrament Euharistije je vrelo svjetla koje prožima sav život, tako da svaka stvar dobiva sakramentalnu dimneziju. Svaki događaj ima obilježje znaka u kojem nam se Bog daje i obraća nam se. Na temelju sakramenta, u kojemu se otajstvo Božje doživljava prisutnim u kruhu i u vinu, puna stvarnost stvari kakve jesu postaje znakom, u kojem se prepoznaje otajstvo Krista koji nam se obraća da bude prepoznat, ugošćen i svjedočen:

„Kao što siromašni Krist nastavlja svoj objedinjujući hod među stvorenjima pod poniznim euharistijskim prilikama kruha i vina (usp. Op I, 17:FF 144), tako i mi, po vodi krštenja postajemo Krist (usp. 1Kor 12,12-13.27), hodeći po zemlji s božanskim poslanjem ozdravljenja, pomirenja, oslobođenja i otkupljenja“ (VII. PVR 2a).

na promociji autentičnog bratstva mira među ljudima i za zaštitu stvorenoga, ohrabruje nas da prepoznamo u Euharistiji jedini pravi temelj našega života i našega djelovanja. Neka nam pomogne Duh Božji i njegovo sveto djelovanje da se svaki dan sa svetim strahom nađemo pred poniznošću Boga, koji svaki dan dolazi da nas susretne u sakramentu svoga tijela i svoje krvi. Neka nas moć Tješitelja učini živim udovima njegova tijela da naš život postane sve više euharistijski u poštivanju i prihvaćanju svakog živog bića, sjedinjujući se sa svim stvorenjem u njegovoj neizmjernej hvali jedinoga i trojedinoga Boga u Gospodinu i bratu našem Isusu Kristu.

Zaključak

6.1 Prva knjiga o Kraljevima pripovijeda o suši koja je trajala tri godine, za vrijeme kojih ni kap kiše, čak ni rose, nije pala na zemlju Izraelsku. „Ilija se popeo na vrh Krmela, prignuo se zemlji i sakrio lice među koljena“ (1Kr 18, 42). Prorok kaže svom sluzi da se popne na najviši vrh, da pogleda prema moru i izvijesti što vidi. Svaki puta sluga kaže: „Ništa nema ovdje“. Sedmi puta izvijesti: „Eno se oblak, malen kao dlan čovječji, diže od mora“ (1Kr 18, 44). Ilija reče svom sluzi da otrči i javi kralju da otputuje da ga kiša ne uhvati! Za Iliju nikako nije bilo pitanje **hoće li**, nego **kada** će Gospodin poslati kišu. To je vjera koja mora ispunjati bratstvo koje ima vjeru. Poput Ilije na brdu Karmelu, poput naše prve braće Kapucina u njihovim samotijima, suvremeno kapucinsko bratstvo je pozvano gledati prema svijetu istim

očima vjere, uvjereno da ponizna ljubav Božja dolazi da prigrlji i svijet nasilja, čak svijet koji arogantno vjeruje da su Boga zamijenile njegove tehnologije.

Neka oči naše vjere prepoznaju oblake, male kao ruka čovjekova, koji se dižu od mora našega čovječstva, a koje su znak dolaska ponizne Ljubavi u svijet.

Bratski,

fr. John Corriveau
generalni ministar

30. travnja 2006.

Treća Vazmena nedjelja

Prijevod: JŠ

BICI • editore: Ufficio generale della comunicazione OFMCap • responsabile: Massimo Rosina
• collaboratori: Tutti i segretari della Curia OFMCap • edizioni: Italiano, francese, inglese, polacco,
spagnolo, tedesco, indonesiano, portoghese • impaginazione: Laura Stazi • grafica: UNIDEA Marketing
& Comunicazione

Periodico Mensile P.I. SPA - Abb. Post. DL 353/03 (Conv.in L.27.02.04 n. 46) Art. 1 C.2 DCB - Roma, Taxe perçue - Tassa
riscossa-Roma Italia Autorizz.Trib. di Roma n.690 del 23.11.1990 Iscr. Reg. Naz. Stampa n. 4121 del 23.3.1993
Stampato in proprio

Curia Generale OFMCap
Via Piemonte, 70
00187 Roma · Italia
Tel. 0039.06.4620121
Fax 0039.06.4828267
E-mail: bici@ofmcap.org